

Álvaro del Portillo

Full Informatiu n. 4

La vocació a l'Obra

És qüestió d'amor

Gràcies obtingudes per
intercessió de Mons. Álvaro

Per servir
l'Església Universal

3 EDITORIAL

4 LA VOCACIÓ

7 AMOR A
L'EUCARISTIA

10 NOTÍCIES

13 INICIATIVES

Monsenyor Álvaro del Portillo nasqué a Madrid (Espanya) l'11 de març de 1914. Era enginyer de camins i doctor en filosofia i en dret canònic. S'incorporà a l'Opus Dei el 1935. El 25 de juny de 1944 fou ordenat sacerdot, i dos anys més tard fixà la residència a Roma, on col·laborava directament amb sant Josepmaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei.

El seu servei a l'Església es manifestà, també, en la dedicació als encàrrecs que li confià la Santa Seu i, especialment, en l'activa participació en els treballs del concili Vaticà II. Després del traspàs de sant Josepmaria Escrivà, el 1975, fou elegit per a succeir-lo al govern de l'Opus Dei. El 6 de gener de 1991 el sant pare Joan Pau II el consagrà bisbe.

El govern pastoral del servent de Déu es caracteritzà per la fidelitat a l'esperit del fundador i per l'afany d'escampar arreu del món els apostolats de la prelatura i la crida a la santedat en la vida quotidiana.

La matinada del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'una peregrinació a Terra Santa, el Senyor cridà a si aquest servent seu bo i fidel.

El mateix dia, el sant pare Joan Pau II anà a pregar davant les despulles, que ara reposen a la cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a Roma.

E DITORIAL

Després d'anys de lluita per assolir una oració intensa i continuada, el Senyor concedí al seu servent Álvaro del Portillo una intimitat amb Ell força pregona, i que no semblava pas costar-li esforç. El 9 de febrer del 1988, a San Francisco (E.U.A.), acabada l'Eucaristia, durant l'acció de gràcies, exclamà: «Que fàcil és ser contemplatiu quan us tenim dintre, Senyor, quan Vós sou el Sol de l'ànima i ens manteniu la vida per a estimar-vos!»

Alhora, però, Mons. Álvaro insistia que la unió amb el Senyor requereix la cooperació de la criatura per correspondre a l'acció de la gràcia. Aquell dia, recalcant aquest ensenyament, digué també: «Senyor, que en sou de bo que us lliureu a nosaltres d'aquesta manera! Volem ser fidels, volem dir-vos que sí en tot moment, mes Vós coneixeu bé la nostra debilitat. Doneu-nos la força perquè sapiguem dominar el caràcter i la supèrbia, per a subjectar els sentits i treballar amb esforç (...), estant al mateix temps delerosos del vostre amor (...). Sou tan bo amb nosaltres, que volem correspondre amb el lliurament de tot allò que és nostre».

I conclugué: «*Tempus breve est*, el temps per a estimar-vos és curt. Feu que l'esmercem bé, que no ens aturem en les nostres petites misèries, que us seguim de prop. (...). Déu meu (...), que ens adonem que paga la pena lliurar-vos la vida per complet, perquè Vós mateix us doneu a nosaltres com a premi».

V

AIG ESDEVENIR FOSFATINA

La trobada amb sant Josepmaria i la decisió de lliurar-se a Déu en l'Opus Dei, el 7 de juliol de 1935

La vocació

Durant el curs acadèmic 1934/35, Álvaro participava en les activitats assistencials de les Conferències de Sant Vicenç de Paül. Déu se serví de la seva generositat amb els pobres per encaminar-lo cap a l'Opus Dei. A través

del seu amic Manuel Pérez Sánchez, company d'aventures en aquella tasca a les barriades extremes de Madrid, conegué mossèn Josepmaria Escrivà.

Era el mes de març, i acabava de fer els vint-

- A la pàgina anterior, el servent de Déu el 1937.
- A sota, retrat amb la seva germana Teresa.
- A la dreta, placa de metall dibuixada per sant Josepmaria, que es va col·locar a la porta de l'acadèmia:

«La primera labor corporativa va ser l'acadèmia que en dèiem DYA - Dret i Arquitectura - perquè s'hi feien classes d'aquestes dues matèries; per a nosaltres, però, significava Déu i Audàcia.»

Sant Josepmaria
Meditació, 19-III-1975

i-un anys. La primera conversa fou molt breu. «Ets nebot de Carmen del Portillo?», li demanà mossèn Josepmaria. Carmen del Portillo, que en efecte era tia d'Álvaro, col·laborava des de feia anys amb el Patronat de Malalts, una institució benèfica de la Congregació de les Dames Apostòliques del Sagrat Cor; i mossèn Josepmaria, que havia estat capellà del Patronat de Malalts entre el 1927 i el 1931, la coneixia bé. Quedaren citats per a passats quatre o cinc dies, però mossèn Josepmaria no pogué acudir a la cita: «Em va plantar —relatava divertit Mons. Álvaro, anys després—. Segons que es veu, l'havien cridat per atendre un moribund, i no em va poder avisar, perquè jo no l'havia deixat el meu telèfon».

Al començament de l'estiu de 1935, Álvaro comparegué a la residència universitària DYA, situada al carrer de Ferraz, on vivia mossèn Josepmaria. Pensava que fóra descortès anar-se'n de vacances sense saludar-lo. Mossèn Josepmaria el rebé amb la seva cordialitat habitual i l'entretingué una bona estona: li parlà detingudament del tracte amb Déu, li demanà amb delicadesa per la família i els amics, li suggerí horitzons nous de vida cristiana i de preocupació pels altres. Al final, el convidà al recés que havia de tenir lloc l'endemà, diumenge, a la residència; i

Álvaro ho acceptà.

En realitat, Álvaro tenia en aquell moment altres plans molt diferents. S'havia anat a acomiadar de mossèn Josepmaria precisament perquè a l'endemà marxava de vacances amb la família fora de Madrid.

Acudir al recés significava trastocar un programa ja molt perfilat. Ara bé, la impressió positiva que li havia causat sant Josepmaria i un sentit sobrenatural pur el mogueren a acceptar-ne la invitació i a comprometre's, i per tant a participar-hi. «En aquest recés, el Pare predicà una meditació sobre l'amor a Déu i l'amor a la Verge Maria, i em vaig fondre. Vaig esdevenir fosfatina», comentava Mons. Álvaro.

Aquell diumenge li explicaren per primera vegada en què consistia l'Obra a grans trets, i el mateix dia decidí d'incorporar-s'hi. Era el 7 de juliol de 1935. «Evidentment, fou una crida divina, perquè mai no m'havia passat pel cap, ni tan sols de lluny, aquella idea (...): jo pensava només que seria enginyer i formaria una família».

Des d'aleshores, la biografia de Mons. Álvaro del Portillo fou un acreixement de l'amor a Déu i a l'Església, i de la fidelitat a la seva vocació cristiana dins l'Opus Dei. Sant Josepmaria se n'ocupà personalment dels primers passos en la vida espiritual i organitzà un curs de formació només per a ell. A més, amb exemples agafats de la vida mateixa l'ensenyà com santificar la feina quotidiana, transformant-la en instrument d'unió amb Déu i en ocasió de servei al proïsme.

Mons. Joaquín Alonso

- A la foto superior, del 1954, amb sant Josepmaria i mossèn José Luis Masot.
- Al centre, els tres primers fidels de l'Opus Dei que van ser ordenats sacerdots, després de rebre el sagrament de mans de Mons. Eijo y Garay.
- A baix, el servent de Déu escolta atentament sant Josepmaria durant una catequesi a Veneçuela, el 1975.

• Celebrant l'Eucaristia a la Gruta de l'Anunciació, a Natzaret, el 15 de març del 1994

LA MÉS QÜESTIÓ D'AMOR

El centre i l'arrel de la seva vida interior va ser, un dia i un altre, la Sagrada Eucaristia

Mons. Álvaro renovà per darrera vegada el Sant Sacrifici de l'altar a l'església del Cenacle, a Jerusalem. Fou una fina delicadesa del Senyor amb el seu servent bo i fidel. Pocs dies després, Mons. Xavier Echevarría, successor seu com a prelat de l'Opus Dei, recordava: «Us puc assegurar que va viure aquells moments amb veritable intensitat, amb veritable bogeria d'amor».

Mons. Álvaro conreà tota la vida l'amor a l'Eucaristia, i mirà de transmetre'l amb les paraules i amb l'exemple a tothom que se li

acostava. Cada nova jornada, fins a la darrera de l'existència terrenal, era ocasió d'acréixer la devoció, la fam d'Eucaristia. «Déu és infinitament poderós, infinitament bell. No podem pas afigurar-nos com és. La música més dolça, la simfonia més meravellosa, els colors més increïblement bells, tot el món i l'univers sencer, és no-res al seu costat. I aquest Déu infinitament gran, infinitament poderós, infinitament bell, s'amaga sota l'aparença de pa, perquè nosaltres puguem apropar-nos a Ell amb confiança».

Són paraules de Mons. Álvaro que palesen l'amor apassionat a l'Eucaristia, un amor que el portava a romandre hores en oració davant del Sagrari, a celebrar les cerimònies litúrgiques amb la màxima pietat, a ocupar-se que els llocs i objectes de culte estiguessin preparats de la manera millor, a doldre's i reparar generosament quan s'assabentava d'algun atropellament perpetrat contra l'Eucaristia.

Mons. Álvaro no parava de mostrar detalls d'afecte a Jesús sagramentat. Un dia, en rebre el present d'un flascó d'aigua de roses, indicà que cada vegada que hom netegés el Sagrari d'un dels oratoris de la seu central de l'Opus Dei, el de la Pentecosta, s'hi diposités a l'interior una gota d'aquella essència. Li donava molta alegria la recuperació d'objectes litúrgics per al culte, i expressava efusivament la seva gratitud als qui col·laboraven en aquesta tasca: estava convençut que gràcies a aquesta labor benemèrita es revifaria la pietat popular i el Senyor estaria envoltat i estimat d'un nombre més gran de persones. Salvador Bernal, que visqué al costat del servent de Déu algunes temporades, ha explicat

- Pàlia utilitzada per Mons. Álvaro l'última vegada que va celebrar l'Eucaristia, el 22 de març del 1994, a l'església del Cenacle de Jerusalem. És confeccionada en brocat de seda color os. Al centre té un medalló que representa sant Josep amb el Nen als braços.

Rememorant aquesta Eucaristia, pocs dies després, Mons. Xavier Echevarría recordava: *hom el veia celebrar amb molta pietat. Hom li notava una mica de fatiga, deguda al cansament físic, encara que potser també a l'emoció de ser en aquell lloc sant.*

• **Déu ens prega i ens exigeix a cadascú que siguem ànimes d'Eucaristia**, per poder santificar la feina i totes les activitats que realitzem enmig del món. Si ho fem, Ell ens assegura que atraurà totes les coses cap a si. Ho portarà a terme Ell, si nosaltres som fidels. Per això, no hem de perdre mai de vista que l'influx de la santedat de cadascú arriba molt més enllà de l'àmbit que ens envolta i de les persones que tractem: s'estén al món sencer, a totes les ànimes.

No podem empètir l'horitzó del nostre lliurament, o amidar la seva eficàcia només pels fruits immediats que arribem a albirar. Déu va concedir al nostre Pare (...) contemplar el triomf del Crist atraient a si totes les coses; també nosaltres podem i hem de veure, amb els ulls de la fe, el triomf del Crist cada cop que el posem veritablement al cim de la feina, i en aquesta fal·lera hem de saber-nos exigir, sense excuses, cada dia.

Carta, 1-III-1991

• **Cal que siguem ànimes d'Eucaristia,**
fills meus; si no, no farem pas res de bo. Ànimes
eucarístiques, contemplatius enmig del món,
amb un cor que s'estén cap a Jesús,
perquè... Ell és per a nosaltres l'imant que ens
atreu, la font de la vida, la llum per a la nostra
foscor, el motor perquè puguem menar a
bon port el nostre esforç.

*Mons. Álvaro del Portillo
Meditació, 20-VII-1986*

• **Tingueu molt amor a Jesús en l'Eucaristia.**
Així exercitem la fe en la seva presència real, que
ens portarà a fer moltes comunions espirituals, de
manera que augmenti la virtut de la caritat.
I al mateix temps ens omplim d'esperança.
Ja hi són les tres virtuts teològals.
Déu, que és tan bo, està esperant-nos (...)
des de fa vint segles: esperant que naixéssim i
que arribés l'hora de rebre la Primera Comunió;
i segueix esperant, fins al final dels segles,
cada ànima. És una meravella d'amor!

*Mons. Álvaro del Portillo
Tertúlia, 25-XI-1984*

al llibre *Recuerdo de Álvaro del Portillo* com era la seva Eucaristia: «per damunt de tot m'impressionava la intensitat en consagrar: la pronunciació pausada de les paraules, alhora natural i solemne; l'elevació del Cos i de la Sang, amb l'esguard fix en les Espècies Eucarístiques, mentre estenia els braços al màxim –la meva sensació personal era com d'unió del cel i de la terra gairebé física en aquest instant inefable–; la genuflexió detinguda, segons el vell consell de sant Josepmaria.»

Per la seva banda, Mons. Álvaro escrigué: «La santa Missa és l'arrel de la vida sobrenatural i, per això mateix, de la joventut eterna de l'ànima. Com el nostre estimadíssim Pare, també jo miro de pujar cada dia a l'altar amb delit d'iden-

tificar-me amb Jesucrist (...), i renovar el Sacrifici diví del Calvari amb passió d'enamorat. Esforceu-vos a viure la Missa d'aquesta manera, filles i fills meus; i tot i que passin els anys, sereu joves sempre, amb la joventut perenne de l'Amor.»

Mons. Álvaro sempre fou jove en l'Amor, també perquè mirà de convertir el Sagrari en centre i punt de referència de la seva vida, tractant Jesús en el Pa i en la Paraula, en l'Eucaristia i en l'oració.

Cercà de ser ànima d'Eucaristia i transformar tothom en ànimes d'Eucaristia.

D. Carlo Pioppi

Per a més informació sobre Mons. Álvaro:
www.catala.opusdei.info

RÀCIES OBTINGUDES PER INTERCESSIÓ DE MONS. ÁLVARO

Una feina

Una amiga cercava feina des de feia mesos. Una tercera persona, sense jo saber-ho, li va suggerir en cert moment que s'encomanés a Mons. Álvaro.

Uns dies mes tard, davant una entrevista de treball, li vaig preguntar per l'assumpte. Em va dir que estava resant a Mons. Álvaro. Li vaig comentar que llavors jo també ho encomanaria a ell.

Aquell mateix dia va venir a buscar-me per a dir-me que a l'entrevista l'havien dit que la contractaven.

Estava molt sorpresa, perquè hi havia molts altres candidats per a la feina.

C.V., Almaty (Kazakhstan)

Una alcohòlica anònima

De dos anys ençà conec una persona de 72 anys amb un estat de deteriorament evolutiu degut a una alcoholèmia aguda i perllongada. De matí, estava més serena, però al llarg del dia s'anava entorpint, les seves paraules eren incoherents i el seu estat general esdevenia precari.

La cosa evolucionava cap a més; les caigudes eren freqüents, i jo veia que la seva salut perillava, perquè l'estat general era dèbil (degut a la beguda, no menjava i no estava ben alimentada).

D'ençà que la vaig conèixer, vaig començar a demanar-ne cada dia el guariment a Mons. Álvaro en l'eucaristia i el rosari. La família i les amistats ho veien impossible: quan sortia sempre demanava una beguda alcohòlica.

Va patir tres recaigudes successives i va haver de ser ingressada a l'hospital degut a les contusions i al grau d'alcohol que tenia a la sang. El dia de la tercera caiguda la vaig visitar i, en veure'm, va dir: sóc una alcohòlica anònima; et prometo que, a partir d'ara, beuré aigua fresca. De llavors ençà, no ha pres més alcohol, va a cal metge amb regularitat i fa una vida gairebé normal.

Considero que el guariment d'una persona amb un hàbit tan arrelat d'alcoholisme, i només amb una petita medicació i sense l'ajut d'un especialista, és un miracle de

Mons. Álvaro, que agrairé consti per a la seva ràpida beatificació.

M.R.N.M., Barcelona

«La nena estava molt malament i hi havia vaga de metges»

Fa dos mesos va néixer la quarta filla de la nostra empleada.

Dies abans del bateig em va trucar per explicar-me que el nadó estava greument malalt i que no podria venir a treballar. Havia començat amb una grip molt forta i durant el cap de setmana havia empitjorat, per la qual cosa calia dur-la a l'hospital més proper al seu poble.

El país estava vivint una vaga de metges i per aquesta raó no l'havien rebut ni a l'hospital local ni al de la capital. La vam dur llavors a una clínica particular, on li van diagnosticar una bronquitis, li van fer diverses teràpies respiratòries i li van donar remeis. El metge va comentar que era indispensable que li seguissin fent les teràpies perquè no es convertís en una pneumònia.

Però la vaga va continuar durant tot el cap de setmana, i la nena va romandre sense atenció mèdica.

El dilluns al matí l'empleada em va trucar per dir-me que la nena estava pitjor, amb el pit enfonsat. Gairebé no respirava i no havia menjat en dos dies pels forts accessos de tos. Començarem a demanar al Senyor que la nena se salvés.

Des d'aquell moment vaig començar a resar estampes a Mons. Álvaro sense parar durant tot el dia.

A les 5 p. m. vaig rebre una nova trucada de

l'empleada, que em va explicar que, en tornar a casa després d'haver anat al poble a trucar-me, havia trobat la nena molt millor. Sorprenentment havia començat a respirar bé i després a menjar. Ja solament li restava una mica de tos.

Estàvem segures que el Senyor l'havia salvada.

M.T.J., San Salvador (El Salvador)

Em va ajudar a trobar la clau del cotxe

Un matí vaig estar corrent una estona per l'anomenat «Hülser Weg», un bosc molt extens proper a Krefeld. Vaig ficar la clau del cotxe a la butxaca del xandall i em vaig posar a córrer per senderes amb herba alta, camp a través.

Cap a la meitat del recorregut que m'havia proposat, vaig advertir que la clau no era a la butxaca. L'havia perduda.

Una mica malhumorat amb mi mateix per no haver tancat bé la butxaca, vaig començar a desfer el camí, al mateix temps que anava demanant a Mons. Álvaro que m'ajudés. M'adonava que era pràcticament impossible trobar la clau en un camí tan frondós.

Quan portava recorreguts uns quatre quilòmetres vaig trepitjar sobre un objecte dur. Era la clau, entre herbes i fullaraca.

Estic segur que dec aquest petit favor a la intercessió de Mons. Álvaro.

G K., Kempen (Alemanya)

P ER SERVIR L'ESGLÉSIA UNIVERSAL

La Universitat Pontifícia de la Santa Creu va ser promoguda per Mons Álvaro del Portillo el 1984

«Al cap dels anys, amb la gràcia de Déu i l'esforç de tots, els seus fruits tindran fragància de maduresa a l'Urbs i a l'Orbe. No us importi somiar, perquè el Senyor farà que, com sempre, ens quedem curts. Sou els pioners d'una aventura humana i sobrenatural molt formosa que tindrà –ho repeteixo a posta– una gran projecció amb el transcurs dels anys. Tractarem de fer-ho molt bé, amb el desig que sigui el germen d'una futura Universitat».

El temps ha fet realitat aquestes paraules de Mons. Álvaro dites el 1984 durant la inauguració de les activitats acadèmiques de l'aleshores Ateneu Romà de la Santa Creu. La llavor ha crescut i ha esdevingut un arbre frondós ric en fruits de servei a l'Església universal i a les Esglésies particulars, mitjançant l'estudi i l'ensenyament de la doctrina i de les lleis de l'Església, com deia també Mons. Álvaro el 1984, en assenyalar quina

havia de ser la finalitat d'aquella iniciativa en estat embrionari.

El 1998, ja amb l'actual prelat de l'Opus Dei com a gran canceller, l'Ateneu seria erigit en Universitat Pontificia. Gràcies a Déu, i a la fidelitat de Mons. Álvaro, s'ha acomplert un altre somni de sant Josepmaria.

Actualment, la Universitat compta amb quatre facultats (Filosofia, Teologia, Dret Canònic i Comunicació Institucional) i un Institut Superior de Ciències Religioses. Els alumnes formats a les seves aules han estat ja més de cinc mil.

L'efecte multiplicador de l'esforç de tants homes i dones que, en paraules de Joan Pau II, «es proposen cercar i promoure la veritat amb honradesa intel·lectual i respecte a la Revelació, és un motiu d'esperança per a l'Església del segle XXI.»

Mons. Álvaro no només va impulsar la creació de la Universitat, sinó també la d'altres institucions vinculades a ella, com el Col·legi Eclesiàstic Internacional Sedes Sapientiae, on resideixen seminaristes que, enviats pels seus bisbes, acudeixen a formar-se a la Universitat. Neix petita, com tot el que comença en aquest món, però plena de vitalitat.

En el curs acadèmic 2004/05, quan es compleixen vint anys d'aquestes paraules de

- **Em dirigeixo també als qui tenen la responsabilitat**

de la formació sacerdotal, tant acadèmica com pastoral, perquè tinguin cura amb particular atenció de la preparació (...) dels qui hauran d'anunciar l'Evangeli a l'home d'avui i, sobretot, dels qui es dedicaran a l'estudi i l'ensenyament de la Teologia. (...) Que hom no oblidï la greu responsabilitat d'una prèvia i adequada preparació dels professors destinats a l'ensenyament (...) en els seminaris i en les facultats eclesiològiques. Cal que aquest ensenyament sigui acompanyat de la convenient preparació científica, que s'ofereixi de forma sistemàtica proposant el gran patrimoni de la tradició cristiana i que es realitzi amb el degut discerniment davant de les exigències actuals de l'Església i del món.

Joan Pau II, Encíclica Fides et Ratio, 105

Per a més informació sobre la
Universitat Pontifícia de la Santa Creu:

www.pusc.it

Mons. Álvaro, els alumnes que cursen estudis a la Universitat són 1.335, procedents de 65 països.

Amb el propòsit de col·laborar en aquesta aventura s'han constituït algunes entitats que promocionen la Universitat.

Una d'elles és el Centro Académico Romano Fundación, que compleix ara quinze anys d'activitat i que agrupa benefactors d'arreu del món.

«Sense la seva ajuda, gran o petita, però sempre fruit de l'amor a Déu i de la veneració al sacerdoti, hom no podria dur a terme tot el bé que es realitza en servei de l'Església», ha dit recentment Mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, a propòsit dels qui col·laboren econòmicament amb la Universitat.

• Palau de l'Apollinare, seu de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu

• **El Col·legi Eclesiàstic Internacional Sedes Sapientiae** és un seminari erigit per la Santa Seu, per a la formació a Roma de candidats al sacerdoti vinguts de diòcesis d'arreu del món. El Sedes Sapientiae compleix un desig de sant Josepmaria Escrivà qui, mogut pel seu amor a l'Església i al Pontífex Romà, va anhelar la possibilitat d'erigir al costat de la Seu de Pere un col·legi per a la formació de candidats al sacerdoti. El servent de Déu Álvaro del Portillo va fer realitat aquesta antiga aspiració. El col·legi Sedes Sapientiae es localitza a l'antic edifici del Conservatori de Sant Pasqual Bailon, situat al barri del Trastevere. Els alumnes hi vénen enviats pels seus respectius bisbes i, una vegada acomplerts els estudis eclesíastics, tornen a la diòcesi de procedència, on s'incardinaran. La vida a aquest seminari es caracteritza per un ambient de confiança i llibertat, ordre i fraternitat, i per un clima d'estudi seriós i de pietat.

ORACIÓ

per a la devoció privada

Déu Pare misericordiós, que concedíreu al vostre servent Álvaro, Bisbe, la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei a l'Església i fill i successor fidelíssim de Sant Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei: feu que jo sàpiga també respondre amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana, transformant tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos i de servir el Regne de Jesucrist; digneu-vos gloriïcar el vostre servent Álvaro i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano: ... (demani's). Amén.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament.
Qui desitgi rebre'l pot demanar-lo a:

**Prelatura de l'Opus Dei,
Oficina per a les Causes dels Sants,**

Diego de León, 14, 28006.
Madrid

Els qui desitgin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els donatius a:

**Prelatura de l'Opus Dei,
Oficina per a les Causes dels Sants,**

per gir postal o per transferència al BBVA, c/c. número 0182-4017- 57-18820005, Agència Urbana Diego de León, 16, 28006 Madrid

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom en l'adreça del Butlletí, enviant un e-mail a info@opusdei.es, o bé per correu a:

**Prelatura de l'Opus Dei,
Oficina per a les Causes dels Sants,**

Diego de León, 14, 28006
Madrid

En cas de no trobar el destinatari, retorneu-ho al remitent.

Director Responsable:
José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur:
+Mons. Xavier Echevarría,
Prelat de l'Opus Dei.

Idea gràfica : MCM S.r.l. - Florència
Dip. Leg: B.6.592-1988
Impremta: Litoplex Indústria Gràfica sa
Manresa